

Kapske Mesto, Juzna Afrika, 20 Jul 2014: Stolova hora, Cape Point, Mys Dobrej nadeje

---

Pracovne povinnosti ma opat zaviali na juh Afriky. Tentokrat mam v plane turne v Juhoafrickej republike (Cape Town, Port Elisabeth), Zambii (Lusaka) a v Namibii (Windhoek), spolu 2 tyzdne.

Let z Viedne s Emirates uz v sobotu 18.jula vecer. Nocny let OK, ranna prestavka v Dubaji, celodenny let do Johannesburgu, tam vybrat batozinu a chvilka cakania. Prelet do Cape Town so South African Airways. Do hotela Colosseum (uz som tu bol minuly rok) som dorazil v sobotu asi o pol jedenastej vecer. Este som si stihol dohodnut program na nedelu a zabezpecit auto so soferom. Predpoved pocasie bola pomerne dobra – zamracene ale bez dazda.

Foto: „Cableway“, lanovka na Stolovu horu

Mal som v plane vystupit na Stolovu horu od lanovky a prejst na druhu stranu do Kirstenbosch Botanical Garden. Tam ma mal vyzdvihnut moj sofer a mali sme ist na Cape Point.

Pekny plan, ale bohuzial zle rozvrhnuty a este horsie zrealizovany (jeho prva cast). Tak podrobnejsie: predpokladal som, ze vystup na Stolovu horu a prechod do botanickej zahrady Kirstenbosch mi zaberie tak cca 2 hodiny. Chyba! Vystartoval som nie od lanovky ako som povodne chcel, ale na navrh svojho sofera som zacal nizsie, na mieste zvanom Kloof Corner.

Foto: Zaciatok trasy od „Kloof Corner“

Cestou nahor som stretol chlapika, ktoreho som sa pre istotu spytal, kadiaľ vedie cesta na vrchol. On na mňa vybalil, či chcem ist tásou alebo lahsou trasou. Samozrejme som povedal, že tásou. Tak mi ju ukázal.

Foto: Varovanie na zaciatku tazsej trasy

Zacal som stupat hore. Videl som, ze je to naozaj tazsie ako bezny turisticky chodnik, miestami to bolo velmi strme a bolo treba pouzít ruky na dalsi postup v skalnatom terene. Bol som tam uplne sam napriek tomu, ze dole pri lanovke boli davy ludi. Uz to mi naznacilo, ze tato trasa nie je velmi vyuzivana.

Foto: Vrcholova stanica lanovky na dohľad

Postupne sa teren zhorsoval. Na niektorých miestach som sa musel dost koncentrovat, aby som vyliezol dalej. Zacalo mi to pripominat horolezecky teren. Ale odmietal som myslienku na navrat. Prisiel jeden usek, kde som zavahal, ale nakoniec som som to vyliezol a pokračoval dalej. To uz bolo ciste lezenie, bez ruk to uz neslo. Uz som bol takmer pod vrcholom, stanica lanovky na dosah, ked tu zrazu som sa ocitol pod takmer kolmou skalou na ktorej boli len take jednoduche ocelove obluky - ako chyty/stupy a tie sa striedali s krakymi retazami, len tak na uchyt do dlane. Tu som sa vazne zarazil. Vyzeralo to ako via ferrata, nechcelo sa mi verit, ze toto je turisticky chodnik. Az teraz som si uvedomil dosah informacnych tabul, krore na zaciatku cesty varovali pred obtiaznostou tejto trasy. Bolo jasne, ze keby som tu spadol, tak sa zrutom az nieke dole, hlboko do rokliny. Bol som tam sam, nikde nikoho. Po chvilke vahania a motania sa pod skalou som to zabali a pustil som sa dole. Useky, ktore som s namahou zdolaval smerom hore, boli este tazsie smerom dole. Cestou som meditoval, ze by to chcelo uväz, kratke lano, zaistit sa o tie stupacky a tak vystupat hore.

Foto: Uchyty na kolmej stene

Po chvíli som stretol dvojicu kracajucu hore. Pristavil som sa a porozpravaval som im svoju situáciu. Cestu dobre poznali, uz to boli. Navrhovali mi, aby som siel s nimi, ze spolu s nimi to zvladnem. Ale ja som to odmietol, co som neskôr aj olutoval. Ale povedali mi, ze tu pomerne často dochadza k nehodam a umrtiam turistov z Europy, ktorí to vnimaju ako trasy s retazami doma, pricom tu je to oveľa narocnejšie. To ma celkom uspokojuilo a ospravedlnilo moj ustup. Stretol som este jednu skupinku, takisto mi navrhli ist s nimi hore. Ja som vsak odmietol, uz som bol pevne rozhodnuty na navrat. A potom to prislo, uz takmer na zaciatku trasy: mlada rodinka, muz, zena a dve dcery vo veku cca 10 – 11 rokov. Neveriacky som sa rodicov spytal, ci poznaju tuto trasu a ci tu uz niekedy boli. Vlastne som ich chcel varovat. Zena odpovedala, ze ano, dokonca niekoľkokrat, a teraz idu prvykral s dcerami. Takmer som stratil rec. Obycajne turisticke obleceni, ziadne isteni (ako vsetci pred nimi), vlastne este deti. Tak som im zazelal vela stastia a kracal som s hanbou dole. Bol som uplne vyvedeny z miery, nechapal som co sa vlastne deje. Neskôr, uz sediac v aute, som to prijal ako vyzvu – musim sa sem vratit a tuto prekliatu trasu prejst. Hoci aj s istenim.

Foto: Zaznam mojho postupu

No nic, zavolal som soferovi. Ked dorazil, vytkol som mu, ze ma neinformoval o nerealnosti mojho napadu s Kirstenbosch. Aj ta jednoduchsia trasa na vrchol Stolovej Hory trva dve hodiny a dalsie mozno 2-3 hodiny do Kirstenbosch. Taku hlupost uz nesmiem urobit, aby som si trasu planoval podla letmeho pohladu na mapu!

Foto: Vyhlad spod Stolovej hory

Tak sme vystartovali na druhu cast programu: Cape Point. Jazda mala trvat asi dve hodiny. Tak aj bolo. Cestou sme konverzovali, zistil som, ze moj sofer, volal sa Cedric, pochadza z Konga (Kinshasa. Teraz vlozka Konzskych realii, ako mi ich podal Cedric : za prezidenta Laurenta Kabilu bolo dobre, snazil sa o pozdvihnutie krajiny, pritiahol zahranicne investicie. Potom bol za zahadnych okolnosti zavrazdeny, doteraz sa oficialne nevie, kto je za jeho smrt zodpovedny. Na prezidentsky post nastupil Joseph Kabila, jeho syn. Ale krajina za jeho vlady ide dole vodou. Spekuluje sa, ze on dal zavrazdit svojho otca Laurenta, ale ze asi nie je jeho biologicky syn, preto ten zlocin).

Cedric mi poskytol zaujimave informacie o miestach, ktorymi sme prechadzali. Muitzenberg – velke vlny, surferi, zraloky – mnozstvo zaznamenanych utokov zralokov na ludi. Zda sa, ze surferom to neprekazalo, bolo ich na vlnach neurekom. Kalk Bay, tradicne rekreacne miesto. A tiez Fish Hoek. Mesto Simons Town. Inak cela oblast je plna komunit „coloured“ (to su miesanci, za apartheidu tvorili jednu z definovanych skupin obyvateľov JAR, tak ako miestni Indovia), venuju sa rybolovu.

Dorazili sme do oblasti Cape Point. Je to súčasť Narodného parku, platí sa vstupné. Najprv sme sa zastavili na Cape of Good Hope. Slávne miesto, mys Dobrej nádeje, prvýkrát oboplaval Bartolomeo Diaz a potom aj Vasco de Gama pri plavbe do Indie. Postrach moreplavcov, burlivé more, útesy, zradné počasie. Darmo, neďaleko sa stretávajú chladné vody južného Atlantiku a teplé vody Indického oceánu, to vytvára mimoriadne zložitú situáciu. Citát z Wikipédie:

„Námorníci Mys dobrej nádeje považovali za najnebezpečnejšie miesto na ceste do [Indie](#), po prekonaní ktorého mali to najhoršie za sebou a čakala ich už len relatívne pokojná plavba. Viazu sa k nemu legendy o bludnom Holanďanovi, ktorý brázdí tieto vody na lodi, ktorej posádka tvoria duchovia námorníkov. Lod' je odkázaná na večné blúdenie a nikdy nenájde cestu domov.“

Je to naozaj sugestivné miesto. Treba sa postaviť na útes a divať sa do diaľky. Rozbúrené more, vietor, vlny. Kedysi to bol skutočný koniec sveta. Ďalej na juh už nič nie je. Tu sa rodili dejiny námorných plavieb. A dejiny moderného sveta. Vystúpali sme s Cedricom na pahorok nad útesom. Úžasny výhľad.

Foto: Mys Dobrej nádeje

Foto: Na skale nad Mysom dobrej nadeje

Dalej sme pokračovali na Cape Point. Najjužnejši vybežok poloostova. Majak, panoramatický vyhľad na okolie. Pohrdol som pozemnou lanovkou, vyslapal som k majaku.

Foto: Cape Point

Cestou som natrafil na paviana na chodniku. To je zaujímavá situácia: vsade v tejto oblasti su tabule s varovaním pred pavianmi (baboons). Nefarm, mat sa na pozore. Su to dive zvierata, ktore v honbe za potravou mozu aj zautocit na cloveka, ak ma pri sebe jedlo. Potuluju sa po parkoviskach a cestach, nic si nerobia z turistov. Aj ten „moj“ pokojne strpel, kym som ho nafilmoval a nafotil, potom pomaly odisiel.

Foto: Paviany

Hore na majaku je plno turistov. Cesta vyborne vybudovana s mnozstvom vyhladkovych plosin. Podmanivy vyhlad na vsetky strany. Na stranu Atlantiku aj na stranu Indickeho oceanu. Ale pozor! Mnozstvo ludi sa nespravne domnieva (ako aj ja predtym), ze tu sa stretava Atlanticky a Indicky ocean. Nie je to vsak take jednoduche. Skutocne rozhranie oceanov ja na najjuzsnej som bode Africkeho kontinentu, co je Cape Agulhas (Strelkovy mys), ktory ja cca 150 km dalej na juhovychod.

Foto: Vyhlady z okolia Cape Point

Foto: Pohľad na vychod

Este sme chvilku posedeli na terase s vyhladom na ocean (aj slniecko vyslo), a vyrazili sme na cestu nazad.

Do hotela som sa vrátil okolo siestej. Silne zazitky, dobre straveny den.

© Text: Róbert Nádaskay, Foto: Róbert Nádaskay

www.thk.sk, 2014